

đỏ loét. Rừng đang lơ phơ xanh lại màu xanh nhàn nhạt của keo tai tượng. Loáng thoáng điểm vào từng vạt vải thiều. Những cây vải trồng được chừng ba bốn năm đã bắt đầu tròn tán, trông lùm lùm như những chiếc dù vừa rơi chạm đất. Nhìn ngấm phong cảnh núi rừng, ông Đoàn thoáng thấy một nét buồn vu vơ nuối tiếc: con người liệu có thái quá khi chăm chăm sắp xếp lại những trật tự tự nhiên mà tạo hóa đã kì công tạo dựng? Nhưng rồi ông gạt vội đi cái ý nghĩ hơi cực đoan mà vừa thoáng đến để bào chữa cho sự mất còn của miền đất đã gắn bó với mình. Đây là cái mất cho cái được hình thành chứ nhỉ? Đang tự mâu thuẫn trước sự thay đổi thì bước chân đã đưa ông đến con đập sừng sững như bức tường thành đứng chắn ngang thung lũng, nối hai mỏm núi lại hoành triệt dòng sông Diển Vọng. Ông Đoàn ngơ ngẩn nhìn hồ chứa nước. Cao Vân đây! Công trình thủy lợi phục vụ cho cuộc sống dân sinh của thành phố mỏ. Ông đã có nghe nhắc đến - nhưng giờ mới tận nhìn. Mặt hồ ăm ắp nước, nước hồ phẳng lặng trong xanh. Một dòng thác trắng phau mỏng tang trườn xuống dòng sông Diển Vọng, trông như dải lụa vắt xuôi khung dệt. Xa xa ngọn Moo sừng sững, mây trắng viền quanh như dải khăn voan làm duyên cho cô gái đẹp đang đứng nghiêng mình soi bóng xuống lòng hồ, ông mãi mê nhìn rồi buột miệng thốt lên: